

arbejde langt fra hjemmet. Men han kan også gå på valsen og rejse rundt i landet og, når han trænger til penge, tage dagpengearbejde, hvor han nu er. Er han på ferie ved kysten eller på besøg hos kæresten på Fyn eller til fodboldkamp i Esbjerg, kan han frit tage arbejde dér, selv om han normalt bor i København.

Modstykket hertil er imidlertid, at staten også må påse, at ubegrundet forskelsbehandling ikke opstår mellem kommunerne, for eksempel i retning af prøjseridisciplinovergreb over for de arbejdsløse eller lem-fældighed med ikke at finde beskæftigelse til det store flertal af dem, der melder sig som arbejdsløse, eller indlæggelse af dem som elever på tvivlsomme kurser.

Ved at gøre socialministeren til højeste myndighed sikres også, at det reelt er folketingets flertal, der bestemmer.

Til § 5

Paragraffen giver arbejdsløshedskasserne deres fulde frihed tilbage. De skal på ny være rent private medlemsforeninger og ikke mere på nogen måde være underkastet statsapparatets kontrol. Dette vil på mange måder frembyde fordele, såvel i forholdet til medlemmerne, hvor kasserne genvinder en klar stilling, som for det offentlige, der ikke mere infiltreres af et organ, hvis eksistensgrundlag er at varetage særinteresser. Set på lidt længere sigt er arbejdsløshedskasserne ved at grave deres egne grave: I Auken-samfundet bliver de overflødige blindtarne uden modstandskraft mod at komme til at lide sygekassernes forsmædelige skæbne. Det var da muligvis ganske fornuftigt, da Rigsdagen i 1907 indførte offentlige tilskud til de 34 daværende små arbejdsløshedskasser, som fagforeningerne havde oprettet som private initiativer. Men arbejderne formåen er nu så langt større end dengang, og efter at VKR-regeringen udbyggede ordningen ud i det groteske, kan 1980-lovgiverne ikke længe-re hvile på 1907-palmerne.

Ved § 5 fjernes derhos den for skatteyderne så bekostelige og for arbejdsmarkedet ulykkelige statslige arbejdsformidlingsindretning, der blev skrivebordsudtænkt for en halv snes år siden, men som jo i praksis har vist sig at være en rigtig dårlig idé. Embedsmandsdedede statskontorer og levende arbejdspladser er 2 forskellige verdener. De forenes aldrig til en lykkebringende helhed. Medlemmerne går med mere tryghed til deres egen fagforening, end de færdes på arbejdsformidlingens lino-leumsgulve.

På frivillig basis, hvori statspenge ikke er indblandet, skal enhver kunne sikre sig de løntabsforsikringsbeløb, han ønsker, og få anvist arbejde de steder, han foretrækker. Enhver vil kunne selvforsikre sig til en hvilken som helst takst; den enkelte kan gøre det i forsikringsselskab eller i den organisation, vedkommende foretrækker, uden at grundtaksten på de 250 kr. daglig herved anfægtes eller underkendes.

Rent praktisk vil det nok blive LO-bevægelsen, der bliver drivkraften på disse områder, men monopol skal fagforeningerne ikke have. Kan forsikringsselskaber, vikarbureauer eller andre konkurre-re effektivt, skal de også have lov til det. På den måde opnås de bedst mulige betingelser for arbejdskraften uden spild af unødige samfundsressourcer. I øjeblikket beslaglægger det mægtige administrationsapparat, som omhandles i gældende lovs §§ 1-23 og 98-100 a, adskillig mere arbejdskraft med væsentlig dårligere resultater, end hvad der kan forventes, når disse offentlige stillinger nedlægges.

Til § 6

Den hårdtbelastede forsøger med mange børn og uden mulighed for at skaffe sig billig bolig skal selvsagt have væsentlig mere end 250 kr. udbetalt fra det offentlige i en arbejdsløshedsperiode. Graderet efter trang falder tillæggsbetalingsbeløbet så til 0 kr. for velstillede enlige og adskillige andre. Opgaverne må klares inden for den gældende sociale bistandslovs rammer. Disse må forventes ændret meget efter de erfaringer, som er indvundet, siden den sociale bistandslov trådte i kraft den 1. april 1976, jfr. Fremskridt 1976-14, side 10 (sociale sikringsvagter).

Til § 7, stk. 1

Der skal være god tid efter folketingets vedtagelse af lovforslaget, før nyordningen træder i kraft, så der kan ske grundig forberedelse af detaljerne omkring den praktiske gennemførelse.

Endvidere vil det i indkørfasen for den nye ordning nok være sådan, at der må gøres brug af, at kommunen ikke behøver beskæftige alle. Måske vil en kommune i den første tid foretrække kun at beskæftige folk under en vis alder og lade de ældre gå hjem med det samme med deres penge, og så vil man gradvis forhøje aldersgrænsen. Alt efter de foreliggende arbejdsmuligheder (og vurderingen af, hvorvidt overgangsordninger misbruges) kan der også tænkes andre former for opdelinger i